

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

61. An Pontifex in consecratione Episcopi possit dispensare, ut adsit tantum unus Episcopus? Et an ad valorem tantis ordinationis requiratur, ut fiat à tribus Episcopis? Ex p. 8. tr. 1. res. 31.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

finetur egrotus absque hoc beneficio mori. Et ita admittit Suarez *disp. 24. sect. 2.* Et pro tempore pestis, ad maiorem celeritatem, ob metum contage, consulit Diana *part. 3. tract. 4. resol. 168.* Sic etiam potest corrigi, & ad praxim deduci illa doctrina Archiepiscopi Mechliniensis cum Doctoribus Louanienibus: nempe sub hac forma vngen, do omnes quinque sensus: quod ferè tam citò fieri potest, tangendo vnum oculum, vnam aurem, & sic per singulos alios sensus, ac simul proferendo verba. Aduertendo etiam, vt quando timetur ne interim expiret infirmus, dicat antea *ly deliquisti*, & consequenter, *per visum, auditum*, &c. quia alioquin si *ly deliquisti* referretur in finem, & interim decedat egrotus, nullatenus perficitur significatio: ac propterea in dubitantes nullus est valor Sacramenti, nullus effectus. At si dicatur antea *ly deliquisti*, iam per vñctionem, & nominationem aliquorum, vel alicuius sensus, perficitur aliqua significatio: ac proinde in sententia eorum qui volunt, vñctionem vnus partis sufficere ad valorem, huc sufficere ad conferendum ex tunc aliquem effectum, habebitur aliqua spes, & probabilitas de valore, & effectu Sacramenti ad salutem infirmi. Hec satis docet Auerfa.

13. Stante igitur probabilitate harum opinionum, puto Summum Pontificem posse earum vñum permittere, nec prohibere, quia melius est in tali casu pro infirmo Sacramentum hoc pacto ministrari, quam non recipere. Et in tali casu Pontifex hoc permittendo, vt rectè obseruat Granadus in *3. part. D. Tomæ, controuers. 8. de sacrament. Extrem. vñctio. disp. 7. num. 13.* non dispensat, nec affirmat non esse necesse vngi organa sensuum, & repeti verba formæ ad integrum sacramentum Extremæ vñctionis; sed solum licere in casu necessitatis ministrare hoc Sacramentum quasi dimidiatum, applicando partem illius, quia non est improbable sic obtineri aliquam gratiam habituales, & actuales, imò & corporis sanitatem; & alioquin cum non sit Sacramentum necessarium ad salutem, excusari potest Parochus ab obligatione conferendi illud integrum, & certum, ne aliqui peste inficiatur. Ita Granadus.

14. Confirmantur supradicta; nam Medina 1. 2. 9. 19. *art. 5. & 6. Salon. 2. 29. 63. art. 4. controuers. 2. ad 3. Vasquez 1. 2. disp. 63. cap. 2. & 3. Thomas Sanchez de Matrimon. lib. 1. disp. 20. num. 4. & lib. 1. Decalogi, c. 9. numer. 33. Antonius Perez in Louca, certam. 10. c. 12. & 13. Villalobos tom. 1. tract. 1. difficult. 13. num. 1. & 2. Sayrus in Clauis, lib. 1. cap. 7. numer. 4. Basilus Legion. de matrim. lib. 4. cap. 25. num. 9. Caltro Palaus tom. 1. tract. 1. in hoc disp. 2. punct. 5. num. 5. & alij asserunt licitum esse in administratione Sacramenti vti opinionè probabiliori, relicta probabiliori. Quia in quavis alia materia sufficit opinio probabilis ad formandum rectum conscientie dictamen circa nostram operationem, non obstantè fortitudine, seu periculo partis oppositæ, nimirum vel alienum retinendi, vel violandi legem. Ergo similiter in administratione Sacramentorum sufficet; nec obtabit periculum irritandi Sacramentum, quomiuus licitè possimus operari iuxta probabilè opinionem, relicta sententia certa. Nec tam grauis obligatio certam omnino doctrinam sequendi, ministris Sacramentorum imponi debet, potius quam aliis agentibus moralibus; siquidem ministrando iuxta probabilè opinionem, etiam relicta certa sententia, prudenter operantur, sicut & alij nec exponuntur culpabili periculo Sacramentum irritandi, sed viam tenent moraliter certam, quam probabilitas opi-*

nionum constituit. Confirmatis; nam alioquin non liceret confiteri cum attritione Egroti nec attritum absoluerè possemus, nec contritio sic materia certa, & attritio probabilis dumtaxat, similiter non liceret simplici Sacerdoti moribundum absoluerè præsentè Parocho, quod durum videtur in his, & similibus casibus.

15. Et licet limitent hanc sententiam Vasquez, Sayrus, Antonius Perez, Villalobos, Thomas Sanchez *supra*, vt sic ministrans iuxta probabilè opinionem non peccet contra Religionem ob fundamentum adductum, peccet tamen contra charitatem, vel etiam contra iustitiam erga recipientem; nam obligatio charitatis postulat, vt si proximo possumus certum remedium adhibere, non adhibeamus incertum; quod magis vrget in Baptismo, præsertim paruulorum, qui non possunt aliter iustificari. Iustitia quoque ligat non solum Parochos, qui tenentur ex officio ministrare; sed quolibet alios, nam supposito quòd ministrant, tenentur certa Sacramenta conferre, quæ ex implicito pacto cum suscipiente, quia nollent nisi certum Sacramentum recipere.

16. Verum in casu nostro hæc limitatio non obstat; nam cum hoc Sacramentum non sit necessarium ad salutem, Sacerdos non delinquit contra charitatem aduersus proximum, imò adiuuat illum aliquo modo; nam melius est ei recipere hoc Sacramentum taliter ministratum, quam penitus illud non recipere. Ergo neque peccat contra reuerentiam debitam Sacramento, quia vitatur opinio probabilis, neque contra charitatem proximi. Ergo, &c. Et hæc omnia magis firmiter ex doctrina communi contra Claudium Espencrum in *Epistol. 1. ad Timotheum, lib. 3. Digressionum, c. 19.* Syluium, & alios, nempe Parochum tempore pestis non teneri administrare sacramentum Extremæ vñctionis cum periculo vitæ, si infirmus saltem confessus fuerit, vt tradit Tabiena *verb. Episcopus, num. 5. Armilla eodem verbo, num. 6. & alij*, in tom. 2. cr. quos ego citavi in *3. part. tract. 4. resol. 174. & me citato, tenet nouissime Pater Amicus in cursu Theolog. tom. 8. disput. 19. sect. 13. num. ....* quia hoc Sacramentum non est ad salutem necessarium, neque necessitate mediij, vt Baptismus, & Penitentia, neque necessitate præcepti, vt Eucharistia; ergo, &c. Et hanc opinionem etiam docet Tannerus tom. 4. *disput. 7. q. 1. dub. 3. num. 62. & me citato, Machadus tom. 2. lib. 4. part. 2. tract. 2. docum. 12. num. 4. & me etiam citato, doctus, & amicissimus Pater Franciscus de Lugo opus de Sacram. cap. 2. q. 3. n. 3. in fine.*

RESOL. LXI.

An Pontifex in consecratione Episcopi possit dispensare, vt adsit tantum vnus Episcopus? Et an ad valorem talis ordinationis requiratur vt fiat à tribus Episcopis? Ex part. 8. tract. 1. Ref. 31.

§ 1. **S**uppono ex constitutione Ecclesie ordinationem Episcopi non posse, nisi à tribus Episcopis fieri; & aliter quam à tribus, illicitè fieri.

2. Est tamen difficultas, an ad valorem ordinationis requiratur, quòd fiat à tribus Episcopis.

Paludanus apud Sylvestrum *verb. Consecratio 1. num. 1.* partem negatiuam tuetur, quam etiam inducant ipse Sylvester, & Armilla *eodem verbo, n. 2.*

Sup. prima diffic. huius rituli infra in textu huius Ref. à 8. Sed quidquid, & in aliis eius not.

Sup. hoc in tom. 2. tr. 5. Ref. 2. cursum in fine, & in tom. 9. tr. 1. Ref. 2. breuiter in fine.

ANNAE
Omnia
TO. III. IV. V
E. III

oc fige
in Ref.
præce-
§. sed
&c.

à vers. 10.
que vero &
causam in
tan. 4. tr. 8.
Ref. 17. 29.
& ex Ref.
19. Quia
confagrat
cionā, & lege
doctrinam
Ref. 12. 5.

& Antoninus 3. part. tit. 14. c. 19. Et id primo sup-
ponit videtur in can. 1. Apostolorum, dum dicitur
Episcopum debere a duobus, vel a tribus Episcopis
ordinari: & idem habetur apud Clementem lib. 3.
constit. cap. 10. Quod si ad valorem ordinationis
non requiruntur tres Episcopi, non est ratio aliqua
sufficiens, ut affirmemus unum Episcopum non
sufficere. Et id secundo etiam supponi videtur in
Concilio Arausicano 1. cap. 21. dum statuitur, ut si
duo Episcopi presumpserint aliquem inuitum (in-
telligi non omnino, sed aliquoties tantum inui-
tum) Episcopum facere, uterque Episcopus ordi-
nans deponatur, & in locum unius substituitur,
qui vim passus est, & in locum alterius ordinetur
alius, ubi supponitur, Episcopum vere ordinari a
duobus Episcopis.

3. Et hanc sententiam, prater Doctores citatos
tenet etiam Granadus in 3. part. contr. 9. tract. 1.
disp. 3. §. 1. n. 7.

4. Probatur Primo, quia in Pontificali licet re-
quirantur tres Episcopi ad consecrationem, seu
ordinationem Episcopi, vnus solus appellatur
consecrator, & alij duo assistentes: ergo suppo-
nit non essentialiter requisitum trium ministe-
rium: alioquin omnes dicendi essent consecra-
tores.

5. Secundo, quia pro varietate temporis videtur
variatus numerus Episcoporum. Nam in can. 1.
Apostolorum, non requiruntur tres, sed duo, vel
tres. In Concilio Carthaginensi IV. cap. 2. non
prescribitur numerus ternarius. S. Gregorius supra
a tribus, vel quatuor Episcopis ait, esse Episcopum
ordinandum. Non ergo est ex Christi Domini in-
stitutione multiplicitas Episcoporum, sed Ecclesia-
sticum præceptum.

6. Tertio probatur, quia sanctus Clemens Roma-
nus lib. 8. constit. cap. 27. refert hanc sancti Simo-
nis Apostoli constitutionem: Ego Simon Chanana-
nus constituo, a quot Episcopis debeat ordinari
Episcopus, scilicet a duobus, vel tribus Episcopis.
Sin vero aliquis ab uno Episcopo ordinatus fuerit,
tunc is, qui ordinatus est, tunc is, qui eum ordina-
uerit, deponatur. Quod si necessitas coegerit ab
vno ordinari, quod propter persecutionem, aut
aliam causam plures adesse non possint, afferatur
decretum commissionis plurium Episcoporum. Ec-
ce non solum in casu necessitatis, sed etiam sine illa
validam reputat ordinationem, licet vnus tantum
sit Episcopus, solamque penam dispositionis in-
fligit, quando sine causa fuerit.

7. Quarto probatur, quia materia, scilicet im-
positio manuum, & prolatio formæ potest ab vno
sufficenter applicari, nec si plures concurrant, ap-
plicant aliquid nouum: ergo valida erit ordinatio
etiam ab vno solo. Confirmatur, quia Baptismus
ab vno ministro collatus, est validus, quia applica-
tur sufficiens materia, & sufficiens forma: ergo
idem erit in proposito. Et hanc sententiam tenent
etiam Arcadius lib. 5. c. 3. Sanchez in opusc. tom. 2.
lib. 7. c. 1. dub. 5. num. 27. Ochazauia de Sacram.
tract. unico, de Ordine q. 7. n. 14.

8. At his non obstantibus contrariæ sententiæ
adhæret Vasquez, Coninck, & alij, quos citat, &
sequitur Hurtatus de sacrament. Ordinis, difficult.
19. Dicunt igitur ad valorem ordinationis Episco-
pi ad minus requiri tres Episcopos, & merito, quia
ad ordinationem Episcopi ex institutione Christi
requiruntur tres Episcopi, ergo requiruntur ad va-
lorem ordinationis illius. Consequentia patet.
Antecedens autem probatur, quia ab initio nas-
centis Ecclesiæ ad ordinationem Episcopi fuerunt
requisiti tres Episcopi, ut expressit Anacletus ep. 2.

significat Paulus 1. ad Timotheum 4. dum supponit,
ordinationem Timothei in Episcopum fuisse per
impulsionem manuum Presbyterij, id est, con-
uentus Episcoporum. Et idem antecedens expref-
sit Anicetus Papa epist. ad Episcopos Gallie, cap. 1.
ubi loquens de ordinatione Iacobi Minoris in Epif-
copum Ierosolymæ, quam Anacletus refert factam
à Petro, & à Iacobo Maiori, & à Ioanne, cuius
verba ipse Anicetus adducit, sic ait: Si autem non
minus quam à tribus Apostolis tantus vir fuit or-
dinatus Episcopus, patet profectò eos formam in-
stituente Domingo tradidisse, non minus quam à
tribus Episcopis ordinari debere. Et quamvis Ia-
cobus Minor non fuerit ordinatus Episcopus ab
illis, sed antea immediate fuerit à Christo, sicut
alij Apostoli, & ab illis tribus tantum fuerit af-
signatus Episcopus Ecclesiæ Ierosolymæ; nihilo-
minus hac assignatione facta ab illis tribus, deno-
tata fuit forma instituta à Christo ad ordinationem
Episcopi: quia voluerunt tres concurrere ad elec-
tionem & assignationem illius in Episcopum Ie-
rosolymæ, ut in ea imitarentur formam à Christo
institutam pro ordinatione Episcopi.

9. Sed quicquid sit de his opinionibus dubium
est, an saltem ex dispensatione Pontificis, sufficiat
vnus Episcopus ad ordinationem alterius Episcopi,
quod fuit dubium huius resolutionis; & respon-
deo affirmatiue: nam licet aliqui (ut supra visum
est) sentiant, ad ordinationem Episcopi requiri
tres Episcopos, limitant tamen hanc sententiam,
& afferunt, ex commissione Pontificis sufficere
vnum, quia id fecit D. Augustinus Episcopus Can-
tuariensis ex commissione D. Gregorij, ut signifi-
ficatur in responsione S. D. Gregorij ad interroga-
tiones ipsius Augustini: & id significat Simon
Chananus Apostolus apud Clementem lib. 8. con-
stitut. Apostolicarum, cap. 27. aliis 33. dum, post-
quam dixit, Episcopum ordinandum esse à duo-
bus, vel tribus, subdit, quod necessitas coegerit
ab vno ordinari, afferatur decretum commissionis
plurium Episcoporum. Et ita docet Ochazauia
de Sacrament. tract. unico, de Ordine, q. 7. num. 15.
Tannerus tom. 4. disp. 7. q. 3. dub. 3. num. 33. Hur-
tatus de sacram. Ordin. difficult. 19. & Granadus
in 3. part. contr. 9. tract. 1. disp. 3. §. 1. n. 7. ubi sic
ait: Si ex speciali dispensatione vnus tantum Epif-
copus manus imponeret, non videtur dubitandum,
quin id sufficeret ad veram Episcopi ordinationem.
Primo, quia cum solus Petrus à Christo Domino
consecratus sit Episcopus, ipse vero reliquos conse-
crauerit, non potuit non consecrare ipse solus vnū,
vel alterū aliorum Apostolorum. Deinde, quia pro
Anglia dispensauit sanctus Gregorius, cum pri-
mum ad fidem conuersa est, ut constat ex eius res-
pensione ad octauam interrogationem Augustini
tom. 3. Conciliorum, & Gregorius XIII. dispensa-
uit etiam cum Patriarcha Æthiopiæ: & modò in
India solet vnus tantum Episcopus consecrare. Et
ita etiam docet Vasquez in 3. p. tom. 3. disp. 243.
c. 6. n. 73.

10. Vnde in Indiis circa hoc fuisse dispensatum
tradit Solorzanus de iure Indiarum, tom. 2. lib. 3.
cap. 6. n. 38. ubi sic ait: Maximè cum in eadem con-
secratione ob prædicta impedimenta, & distantiam
locorum, dispensatum etiam videamus in his par-
tibus Indiarum, ut licet ad eam saltem tres Epif-
copi requirantur, cap. Episcopi, i. & cap. Episcopum,
64. dist. cap. porro, 67. dist. gloss. in cap. ne Epif-
copi, de tempor. ordinat. lib. 28. tit. 5. parit. 1. Ita
ut multi teneant, nullam omnino esse si à paucio-
ribus fiat, ut latè videbis apud D. Anton. in summ.
part. 3. tit. 14. cap. 6. §. 9. Syluest. verb. Consecratio.

Sup. hac dif-
fic. & con-
tento in hoc
§. in tom. 4.
tr. 8. latè in
Ref. 30. & 31.
& in aliis
earum anno-
tationum.

Sup. hoc in
Ref. 2. not.
præterita.

in princip. Armilla eodem verbo, num. 2. Azor. tom. 2. lib. 3. cap. 30. vers. quare. item Henriquez in summa. lib. 10. cap. 7. num. 3. opumè Valquez de ordine. disp. 246. cap. 6. num. 59. & sego. Filliucius in summa. tom. 1. tract. 9. de sacrament. Ordin. cap. 5. n. 106. cum aliis, quæ tradit Illustrissim. Brachaten. in notis ad cap. Episcopum. 5. 61. dist. 1. n. 2. Possit tamen ab vno tantum Episcopo fieri, qui in defectum aliorum duas dignitates, vel Canonicos mitratos sibi in socios assumat proxi quotidie fieri videmus, quia papa potest mutare hanc formam, quamvis fuerit ab Apostolis instituta, vt tradunt Hugo; & Præpositus in dist. cap. parva, quos sequitur Gregor. Lopez in dist. 1. 18. tit. 5. part. 1. gloss. 2. & notatur in cap. Archiepiscopus, & in cap. ne Episcopi. de tempor. ordinat. & per Dom. Brachar. in cap. de abiectione; 64. dist. & extat de hoc expressa declaratio Sacr. Congregat. Cardinalium referi Farinac. ad Concil. Trident. sess. 23. cap. 1. vbi ait, sic declaratum fuisse à maiori parte Theologorum, qui Consulti fuerant, & ita Pium V dispensasse ita Solorzanas; cui etiam adde Machasum de Perseñ. Confess. tom. 1. lib. 4. part. 6. tract. 1. document. 6. n. 5. sic asserentem. La maior dificultad desta materia consistie en averiguar si el Pontifice podrá dispensar en este numero de Obispos, que como hemos dicho son necesario para consagrar al nuevo Obispo. Algunos son de parecer que no, fundados en que por derecho divino es de necesidad del acto de la Consagracion, que intervengan en el tres Obispos: de tal modo que uszgan seria nula la Consagracion si se celebra sin el dicho numero de Obispos. Si bien graves Autores afirman, que puede el Pontifice dispensar en el dicho numero de Obispos, como vemos que ha dispensado Pio V. en las Indias, para que con solo vn Obispo, y dos Dignidades, o Canonicos que le asistan se pueda celebrar la Consagracion del Obispo nuevo. Hac ille.

11. Sed quia hic sermo adfuit de ordinatione Episcoporum, ponam hic curiosum dubium, de quo olim mihi magna questio fuit cum P. M. Carrega Ordinis Prædicatorum, vt viro pio, docto, & amicissimo: quæro igitur,

RESOL. XLII.

An Episcopus ordinans in Episcopum infantem ante usum rationis, valide illum ordinet? Et an infantes sint capaces orationis ante usum rationis. Ex part. 8. tract. 1. Rel. 32.

Suppono infantes esse capaces Ordinum, etiam ante usum rationis, tum ex cap. 1. tit. 1. de Clerico per salum promoti, vbi Innocentius III. præcipit, vt qui ante annos discretionis ad minores Ordines fuerat promotus, & Diaconem ordinatur, non repetitis minoribus Ordinibus, cum enim alioqui in cuiusque Ordinis functione, requiratur vsus rationis, nec vltimus sit Ordo, qui non ad huiusmodi functionem ordinatur; plane faciendum est, eandem quoad hoc esse rationem maiorem & minorem Ordinum.

1. Rationem assignat rectè S. Thomas loc. cit. vt de naturalis, prior est actu & ab hoc independens: ex altera parte, omnia Sacramenta possunt ab infantibus valide suscipi, quæ in suscipiente instantè non includunt, vel supponunt actum hu-

manum, seu facultatem ad illum, vt videre est in Baptismo, Confirmatione, Eucharistia: scilicet in Penitentia, Matrimonio, & Extrema vnctione. Sive ergo consideretur Ordo, vt est potentia, seu facultas supernaturalis, siue vt Sacramentum, fatendum est, validè recipi posse, etiam ab infantibus.

3. Nec obstat, quòd Episcopus ordinans sapius ad ordinandum dicit: Accipe; quod videtur ordinandi acceptationem includere, Nam vt cum Bonaventura art. 2. q. 2. ad 2. rectè notat Vasq. disput. 246. cap. 2. num. 15. verbum illud non denotat acceptationem recipientis, sed veram traditionem; ex vi potestatem conferentis; adeoque potius imperium, & potestatem dantis, quam executionem accipientis; sicut etiam in Baptismo ad infantem dicitur: Epheta, adaperite, item Accipe sal sapientia; &c.

4. Hoc supposito, difficultas est, quoad Episcopatum, supposita opinione, quòd sit Ordo: & negatiuè respondet D. Thom. in 3. quest. 39. art. 2. quia Episcopatus secum affert iurisdictionem erga corpus mysticum Ecclesie; puer autem saltem ante annos discretionis non est capax iurisdictionis. Secundo, quia Episcopus est sponfus Ecclesie, cuius Pastor constituitur: dispositio autem petit usum rationis. Sed sanè rationes istæ non videntur, quia in Episcopatu aliud est quod ad iurisdictionem spectat, aliud quod ad Ordinem præcise. Hic autem non asseritur, infanti conferri posse iurisdictionem, ratione cuius dicitur sponfus Ecclesie, & illius Pastor, ac Rector: sed solum contenditur, impressionem characteris conuenire posse infanti, vt postea possit ei designari Ecclesia, cui si voluerit, desponsabitur: & quoad hoc non maiorem auctoritatem requirit Episcopatus, vt validè conferatur, quam Presbyteratus, ad quem etiam pertinet habere potestatem erga corpus mysticum Ecclesie, absolendo fideles à peccatis: ergo si potestas Ordinis sacerdotalis conferri potest infanti, licet tunc non conferatur iurisdictione; etiam conferri poterit Episcopalis. Confirmatur Primo, quia ratio adducta pro secunda sententia, si quam vim habet, vt persuadeat aliquos Ordines conferri posse infantibus; habet etiam eandem, vt probet conferri posse Episcopalem. Confirmatur Secundo, quia Ordo sacerdotalis, quò confertur potestas consecrandi corpus & sanguinem Christi Domini, præstantior est in ratione Ordinis, quam quod illi superaddit Episcopatus: ergo si puero imprimi potest character sacerdotalis, etiam poterit Episcopalis.

5. Sed Granadus, his non obstantibus, in 3. part. contr. 9. disp. 1. num. 7. licet negare non possit affirmatiuam sententiam esse probabilem; coactus tamen auctoritate D. Thomæ, ipsius opinionem sequitur.

6. Verùm non desunt præstantissimi Theologi, qui affirmatiuam sententiam mordicus tuentur. Dico igitur satis probabiliter in Episcopo distingui characterem, & potestatem Episcopalem ab onere gubernandi Ecclesiam, & prius posse conferri infanti licet posterius quod requirit liberum consensum recipientis, non possit ei imponi. Cum ergo ordinatio Episcopalis tendat ad prius, non autem necessariò, & essentialiter ad posterius, nihil obstat, quò minus etiam infanti conferri possit; ita vt infanti per illam ordinationem constituatur in eo gradu, per quem possit ei committi Ecclesie gubernatio, & constitui sponfus alicuius Ecclesie, non tamen re ipsa ita committatur, vt sine vltiori consensu præstando, quando perueniet ad usum rationis, obligetur Ecclesie curam suscipere. Et ita docet

Sup. hæc diff. sic. late in Ref. 1. not. præcetera, & lege eam per totam.

MANIA
Omnia
TO. III. IV V
E. III

de dif. con. in hoc om. 4. at in & 31. alio anno.

hoc in a. not. rita.